

γαλλικάς ἐφημερίδας τοῦ συρμοῦ. Διέκρινα ἀκόμη καὶ μικρὸν λευκὸν πῖλον, ἡ δὲ γειτούσα ἔκρατει τὸ ἀλεξήλιον ἡτο μικρὰ καὶ ἐφόρει γειρόκτικα ἐκ δέρματος τῆς Σουνδίας. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον ἔμενεν ὑπὸ τὸ ἀλεξήλιον! Ἡδυνήθην ἐπὶ τέλους νὰ τὸ ἴδω, ὅτε τὸ βλέμμα μου ἀνερχόμενον ἀπὸ τὰ ὥρατα ὑποδήματα ἔρθασε διὰ τῆς Φρου-Φροῦ ἐνδυμασίας της εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἡτο πρόσωπον πεντηκοντούτιδος γυναικός, περιβαλλόμενον ἀπὸ χλιδῶσαν ξανθὴν κόμην, ἡτις ὄμως ἡτο ἀρκετὰ ὑπόλευκος ὥστε νὰ φαίνεται τεφρά. Τὰ γαρακτηριστικά της ἡσαν ἀδρά, σχεδὸν ἀνδρικά, ἡ δὲ γροιὰ ὑπωχρος παρὰ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ καταπίπτοντος φωτὸς καὶ ὁρτίδας δὲ παρετήρησα ὅμοιως. Μεγάλοι φαῖοι ὁρθαλμοὶ μὲ παρετήρησαν ὑπερηφάνως, ὅτε παρῆλθον μὲ τὴν γονδόλαν μου, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τινα χρόνον διελογίζομην ποία νὰ ἡτο ἀρξα γε ἡ γυνὴ ἐκείνη.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, περὶ τὴν ἑσπέραν, περιέγραψα τὴν συνάντησίν μου εἰς μίαν κυρίαν, ἡτις ἀνεφώνησεν ἀμέσως:

— Α, ἡτο ἡ Ouida! Κ' ἐγὼ τὴν εἶδα σήμερα τὸ πρωί. Ναί, βέβαια, ἡ ἐνδυμασία της εἶνε κάπως νεανική, ἀλλὰ τὸν Ιούνιον εἰς τὴν Βενετίαν πρέπει νάνε κακεῖς πολὺ ἐλαφρὰ ντυμένος.

Τὴν νύκτα συνάντησα τὴν Ouida εἰς τὴν Πιάτσαν (τὴν Πλατείαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου) ἐκάθητο εἰς μικρὸν τραπέζιον καὶ ἔτρωγε παγωτόν. Ύπὸ τὸ φῶς τοῦ φωτακέριου ἐφάνετο πολὺ θελκτικωτέρα. Ἡ ἐνδυμασία της ἀπετελεῖτο ἀπὸ μαῦρα τρίχαπτα, τὸν δὲ μικρὸν πόδα της ὑπέδυε μολιέρειον σάνδαλον πορπούμενον διὰ περόνης ἀδαμαντοκοσμήτου.

“Εως ἐδώ φθάνει ἡ διήγησις τοῦ αὐτόπτου μάρτυρος.

Ἡ Ouida δαπανᾷ διὰ τὰς ἐνδυμασίας της ὑπερογκα ποσά· οἱ περιφημόστατοι τῶν γάλλων κατασκευαστῶν γυναικείων ἐνδυμάτων ὡς ὁ Worth καὶ ἄλλοι: ἔλαθον τὴν τιμὴν νὰ ἐργασθῶσι διὰ τὴν ἐπιφανῆ αὐτὴν γυναικα. “Ἐχει πάθος νὰ ἐνδύῃ τὰς ἡραΐδες της μὲ πολυτελεῖς στολάς, ὃν τὸ πρότυπον ἀρύεται ἐκ τῆς ἱματιοθήκης της. Ἀδυναμία της εἶνε τὰ τρίχαπτα καὶ αἱ σισύραι. Κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐναρθρύεται διὰ μίαν σαμουράγουναν, τῆς ὄποιας ὠραιοτέρα οὐδὲ ἐν αὐτῇ τῇ Ρωσσίκ εὑρίσκεται — δῶρον πλουσίου ρώσου θαυμαστοῦ αὐτῆς. ”Ἐχει δὲ καὶ ὀλόκληρον συλλογὴν παλαιῶν πολυτίμων τριγάπτων, τὴν ὄποιαν ἐπαυξάνει καὶ ἐκάστην διὰ νέων ἀγορῶν. Ἡ εὐκαίρια πρός τοῦτο δὲν λείπει εἰς γύρων, εἰς τὴν ὄποιαν εὐρίσκονται τόσοι εὐπατρίδαι περιελθόντες εἰς ἔνδειαν.

Ηαρά τὰς μικρὰς αὐτὰς ἀδυναμίας θαυμάζομεν ἐν τῇ Ouida, ὅχι μόνον τὴν μεγαλορούσαν γυγγαραρέα, ἡτις διὰ τῶν «Strathmore», «Puck», «Ariadne», «Two little wooden shoes» κτλ. κατέλαθεν ἔξοχον θέσιν ἐν τῇ ἀγγλικῇ φιλολογίᾳ⁽¹⁾, ἀλλὰ καὶ τὴν θερμουργὸν γυναικα, ἡτις ἐφάνη τόσον ὠρελιμος εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν πατρίδα τῆς ἐκλογῆς της. “Αν φορολογήται τώρα ἡ τοκογλυφία,

(¹) Δύο ἔργα τῆς Ouida, τὰς Τοιχογραφίας καὶ τὸν Πάτερο Ιωσήφ ἐδημοσίευσεν ἐν μεταφράσει τοῦ κ. Ἀγγ. Βλάχου καὶ ἡ «Ἐστία».

ἥτις κατέστρεψε καὶ εὐγενεῖς καὶ χωρικοὺς ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τοῦτο συνετέλεσε τὰ μέγιστα καὶ ἡ Ouida. ἔτι δὲ εἰργάσθη καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τῆς γραφίδος πρὸς σύστασιν σωματείων προστατευτικῶν τῶν ζώων, διότι οἱ Ἰταλοί, ως καὶ πάντες οἱ μεσημβρινοί λαοί εἰνε, ως γνωστόν, συληροὶ βασανισταὶ αὐτῶν.

A*

Ο ΟΠΑΛΛΙΟΣ ΛΙΘΟΣ

Οὐδεὶς πολύτιμος λίθος ὑπέστη τὴν ιδιοτροπίαν τοῦ συρμοῦ, ὅπως ὁ ὄπαλλιος. Κατ' ἀρχὰς ὁ λίθος οὗτος ἐθεωρήθη ὡς ἔχων μεγάλην ἀξίαν καὶ ὡς φέρων εὐτυχίαν. Ρωμαία δέσποινα δὲν ἐνόμιζε τίποτε πολυτιμότερον τῶν ὄπαλλίων της, ὅσον δὲ περισσότερα εἰδίη τοιούτων λίθων ἀπέκτα, τόσον εὐτυχεστέρα ἡτο. Ἡ ἀγαθὴ φήμη τῶν ὄπαλλίων ἔμεινεν ἀνέπαφος καθ' ὅλον τὸν μεσαιώνα, καὶ πρὸ 200 ἢ 300 ἐτῶν ἀκόμη οἱ ὄπαλλοι ἦρεσκον, σπως καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ρωμαίων, ἐνῷ μετέπειτα ἔνεκα περιέργου τροπῆς τοῦ συρμοῦ ἐξέπεσαν τῆς ὑψηλῆς των θέσεως. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰώνος ἡ ἀξία τῶν ἡτο ἐλαχίστη, δειπιδαιμονία δὲ κατέλαθε τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ὁ ὄπαλλιος ἐπιφέρει δυστυχίαν. Ἡ ἀποστροφὴ αὕτη πρὸς τὸν πολύτιμον λίθον ἀπεδόθη εἰς τοὺς Ρωσσούς, διότι παρ' αὐτοῖς εἶναι γενική. Οὐδεὶς Ρωσσός, εὑρὼν κατὰ τύχην ὄπαλλιον, ἀρχίζει ἐργασίαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Υπάρχει δὲ πεποιθησις ρίζωμένη ὅτι παντὸς εἰδίους δυσάρεστα γεγονότα θὰ συμβαίσουν ἐὰν ὄπαλλοις εἰσέλθῃ ἐν ἀγνοίᾳ εἰς ρώσικὸν οἴκον. Ἡ δὲ ἀντιπάθεια προσέρχεται διότι νομίζουσιν ὅτι ὁ ὄπαλλιος προκαλεῖ τὴν βασκανίαν.

Δυνατὸν ὅμως εἶναι εἰς ἄλλην αἰτίαν ν' ἀποδοθῇ τῶν ὄπαλλίων ἡ δυσφημία. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ λίθος οὗτος χάνεται εὔκόλως, ὅταν τὸν φέρῃ τις ὡς δικτύλιον, χάνεται δὲ μυστηριωδῶς χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ κάτοχος. Γοῦτο προέρχεται διότι ὁ ὄπαλλιος ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἐκτείνεται, θερμαίνομενος. Ὅταν λοιπόν ἡ γειρὶ τοῦ φέροντος θερμαίνθη, ὁ λίθος ἐκτείνεται κάπως, ἐπανέρχεται δὲ εἰς τὴν πρώτην θέσιν ἀμπὶ ἡ γειρὶ ψυχραίνθη. Ἡ ἐπανάληψις τοῦ γεγονότος τούτου ἐπιφέρει γαλάζωσιν εἰς τὸ δέσιμον καὶ ὁ λίθος χάνεται ἔξαρνα. “Ἀλλη δὲ αἰτία εὐνόητος εἶναι καὶ ἡ ἔξης: Ὁ ὄπαλλιος πίπτων θραύεται εὔκόλως, ὥστε δὲν δύναται νὰ θέωρηθῇ κτημα ἀσφαλές. Εύτυχως ἡ κακὴ φήμη τοῦ πολυτίμου τούτου λίθου παρέρχεται, ἥρχισε μάλιστα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ πάλιν τὴν παλαιὰν τοῦ ἀγαθὴν φήμην. Ὁ ωραῖος οὗτος λίθος κατὰ γενικόν κανόνα εἶναι μικρός. ”Οσον μικρὸς ὄμως καὶ ἀν εἶναι πωλεῖται ἀντὶ 4 ἢ 5 λιρῶν ἀγγλικῶν ἐὰν ἔχῃ λαχυρόφυρο χρώματα. Ἡ τιμὴ αὐξάνει κατὰ πολὺ καὶ ἐνεκτείνεται περιελθόντες εἰς ἔνδειαν.

Οπάλλιος ἔχων διάμετρον ἡμίσεος δακτύλου ἀξίζει μόνον μίαν λίραν ἀγγλικήν, ἐνῷ ἄλλος ὅχι μεγαλεῖτερος ἀλλ' ἔχων λαχυρόφυρα χρώματα δύναται νὰ πωληθῇ 1000 λίρας ἢ καὶ περισσότερον.

“Ο λαχυρόπτερος ὄπαλλιος εἶναι ὁ εὐρεθεὶς εἰς τὰ

ΠΑΪΔΟΥΡΑΚΙ ΣΟΥΒΛΑΣ

μεταλλεῖ τῆς Οὐγγαρίας πρὸ 120 ἑτῶν. Ἡγορά-
σθη παρὰ τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως καὶ εὑρί-
σκεται τώρα εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμψα. Ἀδα-
μαντόπληνς τις προσέφερε 60,000 λίρας, ἀλλ' ἡ
προσφορά του ἀπέφερθη. Ὁ λαμπρὸς οὗτος λίθος
ζυγίζει 70 οὐγγίας, ἔχει μῆκος σχεδὸν τεσσάρων
δικτύων καὶ ἀπερίγραπτον λαμπρότητα χρωμά-
των. Καὶ οὖμας ἂν δώσῃ τις πίστιν εἰς ἀρχαῖς πα-
ραδόσεις, ὃ ὅπαλλιος οὗτος δὲν εἶναι ὁ πολυτιμότε-
ρος τῶν εὑρέθέντων μέρι: τοῦδε. Λέγεται ὅτι γε-
ρουσιαστής τις Ρωμαῖος εἶχε δικτύων φέροντα
τοιούτον λίθον, ὅστις καίτοι ὅγι μεγαλείτερος λε-
πτοκαρύου εἴχε τοιαύτην λαμπρότητα χρωματισμῶν
ῶστε ἔξειτιμην κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εἰς τιμὰς
ὑπερόγκους, ἀναλογούστας πρὸς 100,000 λίρας ἀγ-
γλικάς. Ὁ Ἀντώνιος ἥθελησε ν' ἀποκτήσῃ τὸν
περίφημον αὐτὸν ὄπαλλιον, ὅπως τὸν προσφέρῃ εἰς
τὴν Κλεοπάτραν. Ἀλλ' ὁ κάτοχος μὴ θέλων νὰ
χωρίσθῃ τοῦ πολυτίμου λίθου του ἔφυγεν ἐκ Ρώ-
μης, διότι ἐγνώριζε καλλιστα ὅτι ὁ Ἀντώνιος μὴ
δυνηθεὶς ν' ἀποκτήσῃ τὸν ὄπαλλιον διὰ τῆς νομί-
μου ὁδοῦ, δὲν ἦθελε διστάσει νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλα
μέσα.

Καὶ τῷντοι ὁ Ἀντώνιος προσεπάθησε νὰ εὕρῃ
διὰ παντός τρόπου τὸν Ρωμαῖον φυγάδα, ἀλλ' οὐ-
τος ἔκρυψε καὶ ἔαυτον καὶ τὸν λίθον του τόσον
ἀσφαλῶς, ὡστε οὐδέποτε πλέον ἐγένετο λόγος περὶ
αὐτῶν.

Ἡ Ἀραβία καὶ ἡ Συρία ἦσαν αἱ χώραι ἔξ ὧν
οἱ ἀρχαῖοι ἐπρομηθεύοντο τοὺς πολυτίμους τούτους
λίθους. Οἱ κοινοὶ εὐρίσκονται εἰς διαφόρους χώρας
ἄλλοι οἱ ἐκλεκτοὶ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Οὐγ-
γαρίαν καὶ εἰς τὸ Ὄνδουράς. Οἱ ἔχοντες τὰ λαμ-
πρότερα χρώματα ἔργονται ἐκ τῆς Κρεμνίτης καὶ
τοῦ Δουβνίκου τῆς Οὐγγαρίας. Τὰ πρὸς τὸ Gra-
cias Dios γειτονεύοντα μέρη εἶναι ἡ κυριωτέρα
ἔστια τῶν ὄπαλλιων τοῦ Ὄνδουράς. Οἱ οὐγγρικοὶ
εἶναι οἱ λαμπρότεροι τοῦ κόσμου. Οἱ τοῦ Ὄνδου-
ράς εἶναι ὀλιγάτερον γαλακτώδεις καὶ κατά τι ὑπο-
δεέστεροι ὡς πρὸς τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμά-
των. Εὑρέθησαν ωραῖοι ὄπαλλιοι εἰς τὰς Φερόας
νήσους καὶ εἰς τὴν Κεσλανδίαν, ἀλλ' οἱ τελευταῖοι
δὲν κυρτοῦνται ὥπως τὸ ἀπαιτεῖ ὁ συρμὸς τώρα.

Εἴδος ὄπαλλίου ὄνομαζομένου ὑδροφρανοῦς ἔχει
τὴν ἰδιότητα νὰ γίνεται διαφανῆς ἐντὸς τοῦ ὑδα-
τοῦ. Χαρακτηριστικὸν ωταύτως περίεργον ἄλλα
λίχιν δυσάρεστον εἶναι τὸ τοῦ εἰδούς τοῦ εὑρέθέντος
ἐν Μεξικῷ. Οἱ ὄπαλλιοι οὗτοι εἶναι λαμπρότατοι,
ἄλλοι πολλοὶ ἔξ αὐτῶν ἔχασαν καθ' ὄλοκληρά
τὴν λαμπρότητά των ἀμπελούχοις δι' ὀλίγον
χρόνον εἰς τὴν ἀτυοσφράκιαν. Ἡ λαμπρότης τῶν
χρωμάτων τοῦ ὄπαλλίου εἶναι ἡ πλέον ἀξιοπερίερ-
γος ἰδιότης τοῦ πολυτίμου τούτου λίθου. Πολλαὶ
καὶ διάφοροι ὄπαρχοι οὐτοῦ γνῶμαι. Θετι-
κὸν οὖμας εἶναι ὅτι ὁ λίθος δὲν περιέχει χρώμα
ἄλλο ὅτι ἡ λαμπρότης του προέρχεται ἐκ φυσικῆς
ἰδιότητός του. Ἐπιστήμων διακεκριμένος ἀποφαί-
νεται, ὅτι ἀπειροί μικροσκοπικοὶ πόροι διατείμεινοι
παραλλήλως εἶναι ἡ αιτία τοῦ χρωματισμοῦ τῶν
ὄπαλλιων.

Ἐκεῖ κάτω εἰς τοὺς καταπρασίνους λειμῶνας,
ἐν οἷς ὡς ἀστέρες ἐγκατεσπαρμένοι ἀνθοῦσι τὰ λευ-
κάνθεμα καὶ τὰ χρυσάνθεμα, τὸ γαϊδουράκι εὐχαρι-
καὶ ζωηρόν παιζει γύρω τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἥτις διὰ
ἄδεξίου ἄλλα φιλοστόργου προσπαθείας ἐπιγειρεῖ
νὰ φανῇ νέα καὶ εὐχαριστημένη.

Τὰ πάντα φαίνονται περίεργα καὶ εὐχάριστα εἰς
τὸ μικρὸν γαϊδουράκι: ἡ φωνὴ τῶν ἀηδόνων καὶ
τῶν σπίνων, ἡ μουσικὴ τῶν τεττήγων, ὁ ἐν τῷ
ἄρρῳ στρεφόμενος μέγας τροχὸς τοῦ μύλου, ὁ ψί-
θυρὸς τῶν καλάρων, ὁ ἐν ταῖς ιτέαις ὑποτονθορί-
ζων ἀνεμος, ἡ διαβαίνουσα ψυχή, τὸ ἀνιπτάμενον
πτηνόν, καὶ ὁ γρύλλος ὁ ἐπαναλαμβάνων ἐπὶ τῆς
χλόης τὸ ἑρωτικόν του φίσμα. Τὸ γαϊδουράκι, ὅταν
ὑψοῖ τὴν παιδικήν του κεφαλὴν καὶ προχωρῇ κλο-
νούμενον ἐπὶ τὸν ισγυῶν του ποδῶν, ὅμοιάζει πρὸς
πλαστὸν ἐκ πορσελάνης ζῷον φοβούμενον μὴ κατα-
συντριβῆναι.

Μετ' ὀλίγον αἴρονται ἔργεται τρέχον ἡ κυλιόμε-
μενον ἡδέως ἐπὶ τῶν ἵων καὶ τῶν λοιπῶν ἀνθέων
τοῦ λειμῶνος, ὡς ἐπὶ ἀνθοδόλου ἐκρινῆς κλίνης.
Γνωρίζω ὅτι ὅλα τὰ παιδίσκια εἶναι ωραῖα· ἀλλ'
οὐδὲν εἶναι χαριέστερον σοῦ καὶ κομψότερον, μικρόν
μου Γαϊδουράκι!

"Ἄλλοι εἰκὼν . . . Τὸ γαϊδουράκι ἀπέθανεν. Ἀ-
ρημάχθη ὡς ἴνδιάνος. Ὑπὸ τὴν σκληρὰν μάχαι-
ραν ἔκλεισε τοὺς ωραίους μέλανας ὄφθαλμούς του,
ἔσεισε τὸ χνουδωτόν του οὖς, ἐτινάχθη ματαίως ἐπὶ
τινὰ χρόνον ὡς νὰ προσεπάθει ν' ἀποφύγῃ τὸν θά-
νατον.

Μέγα γεῦμα ἔτοιμάζεται ἐν τῷ ἑορτάζοντι οὐκω.
Πρὸ τοῦ σπινθηροβούλοιοντος πυρός, ὑπὸ τὴν ὑψη-
λήν ἔστιαν θὰ ψήσωσιν εἰς τὴν σούβλαν τὸ γαϊ-
δουράκι. Καὶ μετ' ὀλίγον ἔργεται στρεφόμενη ἡ
πελώριος σοῦβλα καὶ ἀκούεται ὁ ἐκ τῆς στροφῆς
παραγόμενος ἥδης ἥγος.

Ἄ! Δὲν εἶναι προτιμότεραι αἱ γαστρονομικαὶ
αὐται τιμαὶ, μέλλοντος ἀθλίου, ταπεινωτικῶν φορ-
τωμάτων, ξυλοκοπημάτων κλπ.; Θά παραγεμί-
σωσι τὸ γαϊδουράκι, δὲν εὔρισκεται δὲ εἰς τοὺς
ἀγροὺς μήτε ἐλειστρακος, μήτε θυμος, μήτε ἄλλο
χρωματικάξιον αὐτοῦ. Ἀπέκοψαν τοὺς τέσσαρας
αὐτοῦ πόδας καὶ τὴν οὐράν, καὶ ἤνοιξαν τὴν κοι-
λιάν. Μετὰ ταῦτα τὸ ἔπιλυναν καὶ τὸ ἐπλήρωσαν
μύρων, ὡς νεκρὰν παρθένον τοῦ Λιθάνου προτοῦ
ἐνταφιασθῆ: ἐγέμισαν τὴν κοιλίαν ὄρτυγων τῆς Προ-
θηγγίας, κορυδαλλῶν παχέων, ὅδην μελάνων καὶ
ἐλαιῶν τῆς Μασσαλίας πρασινῶν ὡς συαράγδων.

Ἡ ζωὴ εἶναι βραχεῖα, ἀγαπητὸν γαϊδουράκι!, ὄν-
τινα δὲ θεός φιλεῖ ἀποθηκεύει νέος.

"Οπως ὄπαλλίξωσιν αὐτὸν νὰ βλέπῃ τὴν βάσα-
νόν του ἐκάλυψαν τὸ παιδίσκον του πρόσωπον μὲ
φύλλα συκῆς, καὶ τὰ ωραῖα ὅτα τοῦ ἔξηρανισθησαν
απτωθεν γονιῶν χαρτίων ἀλλεμμένων βουτύρῳ.
Οὐτω σουβλισμένον τὸ γαϊδουράκι καταλαμβάνει
ὅλην τὴν ἔστιαν.